

Strana měla tudíž příležitost, aby se číslu prohlášení opřela, a prokázala, které z nákladů neuznaných jsou dle zákona započitatelné. Strana však vyjádření nepodala a také v odvolání se obmezila na povšechné tvrzení, že připočtené náklady neodpovídají skutečným nákladům na nemovitost vynaloženým.

Nelze proto shledati ani nezákonnost ani vadu řízení v tom, že se nař. rozhodnutí oněmi náklady dále nezabývalo.

Pokud jde o určení nabývací hodnoty, vytýká stížnost nař. rozhodnutí odpor se spisy a protizákonnost; odpor se spisy proto, poněvadž není správné, že st-lé v odvolání navrhli, aby nabývací hodnota zvýšena byla toliko na částku 64.822 K 50 h přes to, že skutečně činí 85.681 K 88 h, jak žal. úřad sám doznává.

Nss neshledal ani tuto námitku důvodnou. St-lé v rekursu na zemský správní výbor formulovali námitku proti předpokladu vyměřovacího úřadu, že nabývací hodnota činí 54.500 Kč, jediné touto větou: »Týž (cil. vyměřovací úřad) však platebním rozkazem ze dne 27. července 1921 stanovil n a b ý v a c í cenu téže nemovitosti obnosem 64.822 Kč 50 h.«

Jinak neuváděli žádných důvodů dalších. Mohlo tedy konečnému petitu, aby dávka přiměřeně byla vyměřena, rozuměno býti jenom tak, aby při tom za nabývací hodnotu vzata byla částka 64.822 Kč 50 h, t. j. ona částka, která také v platebním, resp. záručním rozkaze ze dne 27. července 1921 jako n a b ý v a c í cena byla přijata, což žal. úřad skutečně také učinil. Aby úřad přijal nyní za nabývací cenu tu částku, která v cit. záručním rozkaze byla udána jako cena z c i z o - v a c í, v rekursu nebylo ani výslovně žádáno ani naznačeno. Namítá-li nyní stížnost, že rekurs takto byl míněn, a měl v tomto smyslu úřadem býti vykládán, imputuje úřadu zcela bezdůvodně povinnost, aby i při jasném znění rekursu pátral, zda vůle v něm vyjádřená odpovídá právě vůli strany.

Jestliže se strana v rekursu zmýlila, musí následky toho nésti sama a nemůže požadovati, aby úřad nesprávné její vyjádření opravoval.

Není tu tedy ani rozporu se spisy ani nezákonnosti, pročež bylo stížnost zamítnouti.

Č. 2144.

Nemocenské pojištění. — Administrativní řízení (Podkarpatská Rus): Za platnosti vládního nařízení č. 199/1922 není výrok živnostenského úřadu I. stolice povolání k rozhodování o sporech mezi okresními dělnickými pojišťovnami a zaměstnavateli podle § 156 zák. čl. XIX z roku 1907 konečný.

(Nález ze dne 26. března 1923 č. 2174.)

V ě c: Michal G. v Mal. Z. proti magistrátu v Užhorodě o náhradu léčebného.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Výměrem okresní dělnické pojišťovny v Užhorodě ze 6. září 1922 byl st-li vydán platební rozkaz na zaplacení léčebného za ošetřování v nemocnici v U. částkou 364 K 50 h.

Odvolání z tohoto výměru magistrát města U. nevyhověl rozhodnutím z 5. prosince 1922, poněvadž platební povinnost zakládá se na pravoplatném rozsudku hlavního služného v Sobrancích č. —, jenž vydán byl pro přestupek § 12 zák. čl. XIX z r. 1907. Toto rozhodnutí opatřeno jest právním poučením, že proti němu není odvolacího práva, že však strana jest oprávněna uplatniti svoje nároky řádnou cestou práva do 15 dnů od doručení.

Toto právní poučení opírá se zřejmě o ustanovení § 156 cit. zák. čl. XIX z r. 1907. Ale žal. úřad patrně přehlédl, že tento paragraf změněn byl vl. nařízením ze dne 14. července 1922 č. 199 Sb. (vydaným podle zákonů z 12. srpna 1921 č. 300, z 22. prosince 1920 č. 689, z 22. prosince 1921 č. 489 a z 15. dubna 1920 č. 337) potud, že předpisem § 23 t. nař. byla v onom § 156 slova »během 15 dní po vyhlášení rozhodnutí počínajíc uplatňovati v řádném pořadu práva« nahražena ustanovením »během 15 dní po doručení rozhodnutí počínajíc uplatňovati stížností řízenou na ministerstvo sociální péče, jež rozhodne s konečnou platností.«

Toto vl. nařízení nabylo podle § 32 účinnosti dnem vyhlášení t. j. dnem 26. července 1922, bylo tudíž v době vydání nař. rozhodnutí, datovaného 5. prosince 1922, již v platnosti. Rozhodnutí magistrátu města Už. jako živnostenského úřadu I. stolice povolaného k rozhodování o sporech mezi okresními dělnickými pojišťovnami a zaměstnavateli po rozumu uvedeného již § 156 zák. čl. XIX z r. 1907, vydané za platnosti vl. nařízení ze 14. července 1922 nebylo tedy konečným vyřízením věci v pořadu administrativním, ježto byla proti němu přípustna stížnost na ministerstvo sociální péče. Strana tohoto opravného prostředku nepoužila a nevyvolala rozhodnutí konečné instance správní, jež podle § 5 zák. o ss. teprve může býti u tohoto soudu stížností brána v odpor, byvši uvedena v omyl nesprávným poučením žal. úřadu. V tom, že žal. úřad uvedl svým rozhodnutím st-le v omyl, jenž způsobil, že st-l nepoužil obranných prostředků, jež mu zákon poskytuje, musil nss spatřovati podstatnou vadu řízení a zrušil proto nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 2145.

Stavební právo. — Stavební ruch: I. * Povolení parcelární podle stavebního řádu pro Čechy-venkov nelze odepřiti z toho důvodu, že by následkem navržené konfigurace parcel bylo sousedovi znemožněno účelné zastavění jeho pozemku. II. * I za účinnosti zákona o stavebním ruchu č. 100/1921 je nutno, aby dříve nežli lze jednati o povolení ke stavbě, pozemek nabyt právní povahy staveniště buď povolením parcelárním nebo prohlášením za pozemek stavební. Kompetenční předpisy platných stavebních řádů v obou směrech právě uvedených zůstaly zákonem o stavebním ruchu nedotčeny.

(Nález ze dne 26. března 1923 č. 3625).

Prejudikatura: Boh. 301, 1327 a 1791 adm.